

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe

 www.litera.ro

Gașca de hoți și Puștiul Grenadină
Colin Meloy

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Manuela Bulat (Graal Soft)

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Justina Bandol

Corector: Păunița Ana

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MELOY, COLIN

Gașca de hoți și Puștiul Grenadină/ Colin Meloy;
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3399-6

I. Meloy, Colin

II. Graal Soft (trad.)

821.111

Colin Meloy

GAȘCA DE HOȚI ȘI PUȘTIUL GRENA DINĂ

Traducere din limba engleză de
Manuela Bulat

București
2019

Capitolul **UNU**

Inainte să vă spun ce a văzut Charlie Fisher, lucrurile incredibile și frumoase la care a fost martor și cum acestea au declanșat o serie de evenimente care aveau să-i schimbe viața în mod dramatic, pentru foarte mult timp, ar trebui să vă explic mai întâi cine era Charlie și cum a ajuns să stea în Place Jean Jaurès din Marsilia, Franța, într-o caldă dimineată de marți din aprilie 1961.

Să spunem mai întâi că Charlie era în vacanță. Cel puțin aşa îi sugerase tatăl lui să considere situația în care se afla. Dacă-i pe-aşa, atunci ultimii ani din viața lui fuseseră, practic, un șir de vacanțe. Vouă vi se pare poate un lucru foarte bun pentru un băiat de doisprezece ani, câtă avea Charlie. Totuși, dacă viața v-ar fi doar un șir de vacanțe, una după alta, probabil perspectiva încă uneia vi s-ar părea plăcătă, și exact aceasta era și părerea lui Charlie.

Tatăl lui Charlie era Charles Fisher senior. Vă iert dacă nu recunoașteți numele: toate astea s-au întâmplat

cu multă înainte să apăreți voi pe lume. Fără îndoială, bunicii voștri îl știu bine pe Charles Erasmus Fisher senior, cunoscutul diplomat american însurat cu Tânără moștenitoare germană Sieglinde Dührer în cadrul unei ceremonii intens mediatizate, pe terasa castelului Neuschwanstein din Bavaria. Același Fisher care a negociat acordul de la Reykjavik, ce a pus capăt o dată pentru totdeauna lungului și săngerosului război greco-maghiar¹. Din păcate însă, căsătoria a pus în umbră marile lui realizări ca războinic al păcii. Mama lui Charlie, Sieglinde, era o femeie frumoasă, actriță de teatru cu oarecare faimă, și Charles senior se îndrăgostise de ea în timpul unei călătorii la Viena, la câțiva ani după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Căsnicia lor a fost scurtă și spectaculoasă, a dat naștere la multă agitație în fițuicile de scandal din Washington, nemaivorbind de Charles junior, însă, când băiatul a împlinit șapte ani, părinții lui erau despărțiti de atâtă vreme, încât divorțul a fost o simplă formalitate. Charlie abia dacă-și cunoștea tatăl, care-și petrecuse doar o fărâmă din viața de bărbat însurat în vila familiei din cartierul Georgetown, orașul Washington. Primea cu regularitate ilustrate scrise în caligrafia impecabilă a tatălui său, din locuri exotice precum Moscova, Buenos Aires sau Yokohama, dar putea număra pe degetele de la o mână serile în care tatăl îi citise povestii la culcare. Sieglinde, plus o trupă

¹ Război, desigur, inventat (n.red.)

de asistente, dădace și guvernante, fuseseră singura lui familie adevărată. Așa că a rămas foarte surprins când, într-o dimineață, mama lui i-a spus foarte tranșant că se săturase până peste cap să fie mamă și că Charlie urma să locuiască de atunci înainte împreună cu tatăl lui. Ea era perfect dispușă să se considere un fel de „mătușă cool“, în caz că băiatul avea vreodată nevoie de aşa ceva.

Ce-ar fi putut să facă Charlie? Cum la vremea aceea avea doar nouă ani, prea puține. Penny, menajera, l-a ajutat să-și strângă bunurile cele mai de preț și portabile (anume: șapte cărți, o valiză cu haine și o cutie cu soldați verzi), l-a sărutat pe frunte și l-a instalat pe bancheta din spate a unui Lincoln Continental. A fost dus la aeroport și urcat într-un avion către Maroc, unde urma să-l aștepte tatăl lui (sau altcineva). Din acel moment, a dus viața tipică pentru copilul unui diplomat de carieră, trecând veșnic dintr-o lume în alta, de la Toronto la Bombay și la Vladivostok, o viață în care săptămânile și lunile păreau o nesfârșită paradă de vacanțe.

Iar el era cum nu se poate mai plăcătisit.

Exact astă simțea în timp ce seudea în Place Jean Jaurès din Marsilia, în acea caldă dimineață de marti a lunii aprilie. Dacă ați fi atât de umblați prin lume și de sătui de ea cum era Charlie, ați ști că Marsilia e un faimos oraș-port francez la Marea Mediterană. Iar dacă v-ați fi petrecut tot atât de multă vreme în avion ca el, cîtind pe sărite cărțile din lista întocmită de tutorele care-l însoțea peste tot, ați ști că Edmond Dantès, eroul cărții lui Dumas

Contele de Monte Cristo, a stat în fortăreața-închisoare Château d'If, pe o mică insulă din largul coastei Marsiliei. În plus, dacă fi fost siliți să ascultați tot atâtea predici despre siguranță câte primește Charlie de la severul lui tată și de la mica lui armată de asistenți și secretare, ați ști că multă lume consideră Marsilia un soi de paradis al hoților.

Ideea aceasta îl entuziasmase pe Charlie: un rai al infracționalității chiar în ograda lui. Era o schimbare bine-venită față de bulevardele sterile și moderne din Zürich, față de zonele cu acces restricționat din Hong Kong. Era genul de lucru care-i stârnea la maximum imaginația de copil de doisprezece ani. Cu toate acestea, după câteva săptămâni petrecute în noua lui casă, Charlie își dăduse repede seama că, dacă exista vreo epidemie care să pună în primejdie viața Marsiliei, aceea erau turiștii.

Turiști gălăgioși și veșnic nemulțumiți.

Charlie se folosise însă de această descoperire. Îi propusese lui Simon, tutorele său, un Tânăr de douăzeci și cinci de ani permanent tâfnos, să scrie povestiri de cinci sute de cuvinte inspirate de oamenii văzuți pe stradă, care să conțeze pentru ora de compunere în limba engleză. Bătuseră palma – și aşa se născuse un autor de schițe. Lui Charlie cel mai mult îi plăcea să-și închipui cum era viața turiștilor desciși în mase compacte de pe vasele de croazieră, care rătăceau pe străzile și prin piețele orașului. și exact din acest motiv sedea pe o bancă de lemn, observa și lău notițe despre vizitatorii imprevizibili care se îngheșuiau în Place Jean Jaurès în acea dimineață de marti.

GAŞCA DE HOȚI ȘI PUŞTIUL GRENAĐINA

O Tânără încruntată, cu ochelari de soare, se ținea apătică după un bărbat de vârstă mijlocie care cerceta numeroasele mărfuri din piață. Stiloul lui Charlie – un Sheaffer Imperial argintiu, pe care tatăl lui i-l dăruise la a unsprezecea aniversare – zăbovi puțin deasupra foii liniate a caietului de compuneri, apoi scrise următorul paragraf: „Ea era moștenitoarea unei averi imense obținute din prelucrarea sfecliei de zahăr. El era vânzător ambulant de leacuri universale. S-au cunoscut pe un iaht. El i-a promis tinerețea fără bătrânețe. Ea trebuia să-l urmeze prin toată lumea în timp ce el aduna ingredientele necesare pentru licoare. Ce nu știa ea era că aventura căutării avea să dureze o viață“.

Își înclină capul într-o parte, recitind ce scrisese. Un zâmbet îi apără pe chip și netezi cu palma pagina următoare.

– Ce faci? se auzi o voce într-o engleză cu un ușor accent.
– Poftim?

Charlie își ridică privirea și văzu alături de el pe bancă un băiat în blugi drepti și cămașă albă. Pielea arămie și părul negru sugerau că vine din Oriental Mijlociu. E prima dată când îl auziți pe Charlie vorbind, aşa încât trebuie să știți că avea o voce joasă și deloc sonoră, care, în ultimul an, devenise și mai joasă (nu e de mirare că se simțea cam jenat de această schimbare). La cerea mamei lui, la opt ani fusese consultat de un logoped care-i corectase usoara bâlbâială căpătată în anul petrecut la grădiniță. Reușise să scape de defect, dar, între timp, căpătase obiceiul de „a vorbi în barbă“, după cum

Respect spunea tatăl lui, orice-o fi însemnat asta. Trebuie să avem însă încredere în observația lui Fisher senior, aşa că vă sfătuiesc să citiți dialogul lui Charlie în această manieră. Nu uitați însă că regula aceasta va fi valabilă numai în primele douăsprezece capitole. După aceea veți constata că Charlie începe să vorbească cu totul altfel. Vă recomand să vă schimbați și voi felul de a citi în consecință. Deocamdată însă, Charlie vorbește în barbă.

– Te-am întrebat ce faci, răsunse băiatul. Scrii poezii sau ceva de genu' ăsta?

– Nu, răsunse Charlie precaut. Doar povestiri.

– Povestiri. Băiatul luă un bețișor și începu să frece absent lemnul băncii cu vârful lui. Tare! Ca bărbosu' ăla bătrân!

– Care bărbos bătrân?

Băiatul tresări de parcă efortul de a-și aminti îi provoca un soi de durere fizică.

– Cum îl cheamă...? Scrie povestiri. Heming... ford.

– Hemingway, îl corectă Charlie. Ernest Hemingway.

– Da, el, spuse băiatul zâmbind.

– Ei bine, nu m-aș compara cu el, dar bănuiesc că ideea e cam aceeași.

– Te rog, vezi-ți de scris! zise băiatul. S-ar putea să mă uit puțin cum faci.

Charlie îi zâmbi politicos, apoi întoarse capul și se uită prin piață, căutându-și următorul personaj. Gândurile îi fură întrerupte când băiatul vorbi din nou:

– A, înțeleg!

– Ce anume?

– Scrii despre ce se petrece în piață.

– Într-un fel, da.

– Am priceput. Dă-i drumu'!

Charlie tocmai se pregătea să facă, dar vocea îl întrepruse din nou.

– Ce zici de el?

– De cine? întrebă Charlie, simțind o ușoară enervare.

– De tipu' ăla de colo. Cu pălărie albă.

Băiatul arăta spre mulțimea din piață. Charlie privi într-acolo. Un bărbat corpulent, într-un costum în dungi din bumbac creponat și cu o panama albă pe cap, se plimba printre tarabe. Cam la fiecare cinci pași, omul își scutura încheietura ca să-și dea manșeta la o parte și să se uite la ceas.

– Da, sigur! zise Charlie.

Percepu atenția cu care băiatul îi privea peste umăr, așteptându-l să se apuce de scris, și se simți stânjenit de privirea lui scrutătoare. Celălalt își dădu seama probabil de nesiguranța lui Charlie, pentru că-și îndreptă din nou atenția către bețișorul din mână. Charlie începu să scrie: „Oare avea să vină? Bărbatul cu braț robotic îi spusese că va fi în La Plaine la ora două. Mai era puțin până când santinelele marțiene aveau să vină și să-și cleară răscumpărarea“.

Tocmai terminase de așternut pe hârtie ultimul rod al imaginăției sale, când observă ceva care i se păru puțin

ciudat. O fată părea să-l urmărească pe bărbat printre tarabe – o fată care clar nu avea nicio legătură cu el.

Scrise: „Fără știință lui, o santinelă marțiană sosise deja, deghizată într-o fetiță“.

Atenția lui Charlie se îndreptă din nou spre scena care se derula în piață. De fiecare dată când bărbatul în costum albastru cu alb cotea alene, strecurându-se acum printre niște bolarzi de fier ca un schior de slalom, fata părea să-i imite mișcările la câțiva pași în spate. De fiecare dată când el se uita la ceas, ea se apropiă puțin. Charlie se lovi ușurel cu stiloul peste obraz. Petrecuse suficient timp în piață în acea dimineață de martii ca să perceapă deja cu acuitate ce se se întâmpla acolo, tiparul general al interacțiunilor umane. Fetița care-l urmărea pe bărbat părea cumva a fi în afara acestei configurații, de parcă era o umbră sau o fantomă care exista *dincolo sau deasupra* agitației din piață reală. „Cam ca o santinelă marțiană“, se gândi el.

Exact în clipa aceea văzu că în fața bărbatului era un băiat care părea la fel ca fata, la fel de neconectat la ce se întâmpla în jur. Mai mult, cu cât privi mai atent, cu atât deveni mai sigur că băiatul îl *dirija* cumva pe bărbat, încetindu-l, blocându-i ieșirile. Începu aproape să-i controleze mișcările, pășind în stânga când omul dădea s-o ia la stânga, încetind când el accelera, fără ca bărbatul să-și dea seama. Nu trecu mult, și fata din spate îi era aproape ca o umbră, ca o extensie a trupului.

Și apoi se întâmplă ceva. Se întâmplă lucrul acela care avea să îndoiea la nouăzeci de grade linia dreaptă a vieții lui Charlie Fisher.

Bărbatul fu jefuit.

Mai exact, fu buzunărit.

Dar nu fu doar un gest rapid, într-un moment de neatenție, ci o treabă orchestrată, o însiruire lină de mișcări cu o coregrafie precisă, o succesiune firească de acțiuni. Charlie abia dacă văzu cum se comise infracțiunea – ca și cum ar fi zărit fulgerător, cu coada ochiului, un colibri, înainte ca pasarea să zboare și să se facă nevăzută. Băiatul din fața bărbatului se opri brusc, făcându-l și pe el să se opreasca brusc, la câțiva centimetri în spatele lui. Apoi, parcă de nicăieri, un al treilea copil – un băiat de vîrstă lui Charlie – apăru din mulțime și, cu un gest dezinvolt, lovi ușurel din spate pălăria bărbatului, coborându-i-o puțin pe frunte. Omul avu impresia că fusese doar puțin îmbrâncit în mulțime, aşa că-și scoase mâna din buzunarul pantalonilor și-și îndreptă pălăria. În clipa aceea, fata care-l urmărise, acum perfect plasată, își trecu cu grație mâna peste crăciul pantalonilor lui, ca atunci când îți scuturi o scamă de pe mâncă, apoi se îndepărta grăbită. Al patrulea copil – tot un băiat – se materializă din mulțime, și cei doi trecură unul pe lângă altul. Un mic obiect maro fu transferat dintr-o mâнă într-alta. Charlie își dădu seama deodată că era portmoneul bărbatului.